

ÖTVENHATOS EMLÉKEIM.

Tizenegy éve, hogy elmúlt a háború a felszabadító, majd megszálló orosz csapatok, Rákosi Mátyás, kuláklista, padlást lesöprő politikája elégedetlenséget szült az emberekben. Az egyetemi ifjúság a rádió székháza előtt tiltakozott ez ellen, de a válasz puskalövés volt. Kitért a forradalom. Ez kihatott az ország egész területére.

1956. november 4-én, drámai hangon közölték a rádióban, hogy az orosz tankok betörték a városba és fölvtették a harcot a forradalmárokkal.

Lakóhelyemen, Székesfehérváron a város központjában dolgoztam, így a zajló eseményeknek szemtanúja voltam. Arra lettem figyelmes, hogy a közelben lévő bírósági épület előtt nagy tömeg van, valakit követelnek, hogy engedjék szabadon, miközben egy orosz harckocsi a tömeg közé ment, a tömeg széteszlott. A főutcán egy gépkocsiból, Sztálin gipszből készült mellszobrát dobálták az útestre. Egy férfi az épület homlokzatáról dobta le a vörös csillagot a tömeg ujjongása közepette.

Este a rendőrkapitányság előtt zajlott a tüntetés, miközben géppisztoly-sorozattal lőtték a tömeget, hárman meghaltak. Emléktáblájuk van az épület falán.

November 4-én hajnalban kivonultak a laktanyában állomásozó orosz harckocsik és szétlőtték a városháza bejáratát, valamint a Velence Szálló éttermét. Dermedt csend ült a városra, miközben a kommunista pártbizottság átalakult és megkezdődött a felelősségre vonás.

Eljött 1957. tavasza, egy délután három pufajkás jelenik meg a munkahelyemen, bekísérnek a megyei kapitányságra, majd átvisznek az ügyészségre, egy hónapig tartanak ott. Többször kihallgatnak, majd visszakerülök a kapitányságra, itt fotózás, ujjlenyomat, majd rendőri felügyelet /REF/. Minden vasárnap két órákor kellett jelentkeznem, ez az állapot három hónapig tartott.

Csak egy bűnöm volt, csendőr voltam.

Székesfehérvár, 2006. aug.30.

Zólyomi József